

Sygn. akt VII U 295/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: apl.adw Maria Rawicz

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2014 r. w Warszawie

sprawy K. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania K. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 12 grudnia 2012 r. znak: (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt VII U 295/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczony K. P. w dniu 24 stycznia 2013 roku złożył do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 grudnia 2012 roku odmawiającej mu prawa do wcześniejszej emerytury.

W uzasadnieniu decyzji K. P. wnosił o zaliczenie mu do okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych okresu od dnia 1 grudnia 1986 r. do dnia 31 lipca 1994 r. oraz okresu od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 30 listopada 2001 r., podczas których był zatrudniony w (...) w W., (od 7 września 1999 r. następcą prawny (...) S.A). Odwołujący podnosił, iż jego zatrudnienie w (...) w W. wyczerpuje przesłanki uprawniające go do przyznania wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych.(k. 2-3 a.s).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wnosił o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c. wskazując, że ubezpieczony nie spełnił wszystkich warunków z art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, albowiem odwołujący nie udowodnił 15-to letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy uznał za udowodniony okres zatrudnienia odwołującego w szczególnych warunkach w wymiarze 5 lat, 4 miesięcy i 16 dni tj. okresów od 1 października 1985 r. do 30 listopada 1986 r. oraz od 1 sierpnia 1994 r. do 31 grudnia 1998 r. Oddział ZUS nie uwzględnił natomiast jako zatrudnienia w szczególnych warunkach, okresu pracy

odwołującego w (...) S.A. w okresie od 1 grudnia 1986 r. do 31 lipca 1994 r. na stanowisku kierownika magazynu, albowiem w ocenie ZUS praca ubezpieczonego na stanowisku kierownika magazynu była częściowo pracą biurową. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślał, iż odwołujący nie rozwiązał stosunku pracy w dniu złożenia wniosku o emeryturę oraz w dniu wydania zaskarżonej decyzji. Mając na uwadze powyższe, organ rentowy uznał, iż odwołujący nie spełnił niezbędnych warunków przyznania prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych, a wobec tego odwołanie K. P. od decyzji odmawiającej mu świadczenia jest niezasadne.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. P. urodzony w dniu (...), w dniu 10 października 2010 roku złożył do organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę. Do wniosku dołączył świadectwa pracy w tym świadectwo pracy wydane przez (...) S.A z siedzibą w W. (dawniej (...) w W., Okręgowej Dyrekcji (...) w W.) w dniu 30 listopada 2001 roku.

Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego na podstawie dokumentacji zatrudnienia ubezpieczonego uznał, że K. P. nie udowodnił faktycznego zatrudnienia w warunkach szczególnych przez wymagany okres 15 lat, a jedynie 5 lat 4 miesiące i 16 dni takiej pracy. Zakład nie uwzględnił jako zatrudnienia w szczególnych warunkach okresu pracy odwołującego w (...) S.A w okresie od 1 grudnia 1986 r. do 31 lipca 1994 r. na stanowisku kierownika magazynu. W ocenie organu rentowego praca kierownika była pracą częściowo biurową, nie mającą cech pracy szczególnie uciążliwej. Organ rentowy przyjął, w świetle tak poczynionych ustaleń, że odwołujący nie mógł w powyższym okresie zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze świadczyć pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy podkreślił również, że ubezpieczony na dzień złożenia wniosku o emeryturę oraz na dzień wydania decyzji nie rozwiązał stosunku pracy, a wobec tego nie spełnił kolejnej przesłanki prawa do świadczenia emerytalnego. Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku – uzyskanych w toku przeprowadzonego postępowania Zakład przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. staż pracy ubezpieczonego w wymiarze 27 lat i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Z uwagi na powyższe decyzją z dnia 12 grudnia 2012 r. organ rentowy odmówił K. P. prawa do emerytury w warunkach szczególnych (k. 43 a.r. tom II).

W dniu 18 lutego 2013. ubezpieczony K. P. odwołał się od decyzji organu rentowego z dnia 12 grudnia 2012 r. do Sądu Okręgowego i tym samym zainicjował niniejsze postępowanie odwoławcze (k. 2-3 a.s).

K. P. w okresie zatrudnienia w (...) w W. od 16 września 1985 r. do 30 listopada 2001 r. W powyższym okresie odwołujący od dnia 1 października 1985 r. do 30 listopada 1986 r. oraz od 1 sierpnia 1994 r. do 30 listopada 2001 r. pracował na stanowisku starszego magazyniera w magazynie paliw, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Natomiast w okresie od 1 grudnia 1986 r. do 31 lipca 1994 r. odwołujący był zatrudniony w (...) na stanowisku Kierownika Magazynu Paliw. W okresie pełnienia funkcji kierownika do obowiązków odwołującego należało wykonywanie pomiarów paliw, wypisywanie faktur, potwierdzających ciężar wysyłanych paliw na stacji, nadzór przepompowywania paliwa, przewozu paliwa i substancji chemicznych. Odwołujący część swoich obowiązków wykonywał w niezależnym baraku, w którym uzupełniał dokumentację nadzoru. Czynności polegające na fakturowaniu wydanych paliw, odwołujący wykonywał na początku oraz na zakończenia dnia pracy. Odwołującemu a stanowisku kierowniczym podlegały około 4 osoby. (na podstawie: dowodu ze świadectwa pracy odwołującego z dnia 8 października 2012 r. znajdującego się w aktach osobowych ubezpieczonego, dowodu z zeznań świadka S. M. k. 27 a.s, świadka J. K. k. 28 a.s). W okresie poprzedzającym stanowisko kierownicze, tj. w okresie zatrudnienia na stanowisku magazyniera, odwołujący dokonywał pomiarów paliw, wydawał paliwa dla klientów, wydawał paliwo do beczek i autocystern, sprawdzał stan paliwa wydanego, z pozostałym na koniec dnia, wykonywał pomiary kontrolne. Prócz pomiarów paliwa, odwołujący dokonywał również pomiarów substancji chemicznych pochodzenia węglowego, ropnopochoednego oraz składników do produkcji paliw, które dostarczane były cysternami kolejowymi. (na podstawie: dowodu ze świadectwa pracy odwołującego z dnia 8 października 2012 r. znajdującego się w aktach osobowych ubezpieczonego, dowodu z zeznań świadka S. M. k. 27 a.s, świadka J. K. k. 28 a.s).

Na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu BHP z dnia 8 października 2013 r. Sąd ustalił, iż w okresie od 1 grudnia 1986 r. do 31 grudnia 1998 r. odwołujący wykonywał prace w warunkach szczególnych. Biegły w opinii podkreślał, że okres zatrudnienia odwołującego w (...) można ująć w dwóch pozycjach wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43) tj. określonych w dziale IV w chemii pod poz. 40 oraz w dziale XIV prace różne pod poz. 24. Biegły zwrócił jednakże uwagę, iż przeważający charakter czynności w całym okresie zatrudnienia odwołującego stanowią prace magazynowe. Zakres obowiązków magazyniera w (...) związany był z narażeniem na działanie czynników uciążliwych i szkodliwych takich jak gazy wybuchowe uwalniane z nieszczelnych urządzeń, paliwo i inne substancje chemiczne. Kontakt z tymi substancjami mógł skutkować schorzeniami organizmu w postaci chorób skóry, przewlekłych zatruc, dolegliwości bólowych wynikających z przeciążenia układu mięśniowo-szkieletowego. Na podstawie opinii biegłego Sąd przyjął, iż odmowa organu rentowego uznania pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach z uwagi, iż wykonywał on ponadto czynności biurowe, staje się bezzasadna biorąc pod uwagę, że czynności te w sposób naturalny są wpisane w charakter prac każdego magazynu z racji typowych obowiązków prowadzenia ewidencji materiałowej czy księgowej. (opinia biegłego sądowego z zakresu BHP J. C. z dnia 8 października 2013 r. k. 32-46 a.s).

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 26 listopada 2013 r. zakwestionował stanowisko biegłego sądowego z zakresu BHP, wskazując, iż opinia biegłego została sporządzona w oparciu o niewiarygodne dowody z zeznań świadków. Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw odmówienia wiarygodności przeprowadzonemu dowodowi z opinii biegłego w oparciu o zeznania świadków, które Sąd Okręgowy również przyjął za podstawę ustaleń faktycznych, zarządzeniem z dnia 10 grudnia 2013 r. zobowiązał ZUS do wskazania hipotetycznej ilości okresów pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych z uwzględnieniem opinii biegłego. W odpowiedzi na zobowiązanie Sąd, organ rentowy wskazał w piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2013 r., że staż pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych, z uwzględnieniem okresów uznanych w opinii biegłego sądowego BHP z dnia 8 października 2013 wyniósłby 12 lat, 11 miesięcy i 6 dni. (k. 64 a.s). Wyliczeń organu rentowego nie zakwestionował odwołujący.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, aktach rentowych, aktach osobowych oraz w oparciu o zeznania powołanych w sprawie świadków oraz o dowód z opinii biegłego. Zdaniem Sądu powyżej przytoczone dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dowody z dokumentów nie były przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z treści tych dokumentów okoliczności należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy. Jednocześnie Sąd Okręgowy podkreśla, że dał wiarę zeznaniom świadków, powołanych w niniejszej albowiem ich treść znajdowała odzwierciedlenie w materiale dowodowym w postaci dokumentów.

Jedyną sporną kwestią było ustalenie czy prace wykonywane w badanym okresie miały charakter prac w warunkach szczególnych. Z tych względów Sąd Okręgowy uznał przeprowadzenie dowodu w postaci opinii biegłego sądowego ds. BHP za uzasadnione i konieczne, albowiem opinia powołanego biegłego stanowiła podstawę do wydania orzeczenia w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy uznał przedstawione przez biegłego w opinii argumenty i wnioski za spójne, jednoznaczne oraz odnoszące się w sposób wnikliwy do spornych kwestii niniejszego postępowania. Dlatego też, przedstawioną przez biegłego argumentację wyrażoną w opinii, w zakresie dotyczącym ustalenia czy wnioskodawca faktycznie wykonywał pracę w warunkach szczególnych w badanym okresie, Sąd uznał za własną. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że biegły ds. BHP powołany w niniejszej sprawie jest wysokiej klasy specjalistą, który w sposób prawidłowy i rzetelny sporządził opinię, na której oparł się tutejszy Sąd.

Sąd Okręgowy uznał, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę wydania orzeczenia kończącego sprawę.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie K. P. od decyzji organu rentowego z dnia 12 grudnia 2012, znak: (...) roku, jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Na wstępie rozważań prawnych niniejszej sprawy Sąd Okręgowy wskazuje, iż naczelną kwestię sporną w niniejszym postępowaniu stanowiło rozstrzygnięcie czy organ rentowy wydając decyzję z dnia 12 grudnia 2014 roku zasadnie odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury (z tzw. warunków szczególnych).

Sąd Okręgowy podkreśla, iż wcześniejsza emerytura jest dla powszechnego systemu świadczeń emerytalnych „instytucją” wyjątkową, określającą szczególne uprawnienia pracownicze. Zawarcie przez ustawodawcę w zamkniętym katalogu wykazu pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącza możliwość jego rozszerzenia w procesie stosowania prawa. Możliwość odstępstwa od zasady powszechnej, zwłaszcza ze względu na przesłankę szczególnego charakteru zatrudnienia, pozostaje atrybutem władzy ustawodawczej.

Dlatego też nie ma żadnej swobody przy określaniu prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Są one ściśle i jasno określone w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Rozporządzenia nie można interpretować rozszerzająco. Praca, która nie jest w nim wymieniona, nie jest pracą w szczególnych warunkach uprawniającą do wcześniejszej emerytury.

Na wykazach nie kończą się ograniczenia dotyczące prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Aby dana pracę uznać za taką, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy.

O tym czy praca wnioskodawcy może być zakwalifikowana jako zatrudnienie w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w rozumieniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku muszą decydować przesłanki prawne, a dokładniej ich spełnienie nie zaś samo jego przekonanie, że takową pracę wykonywał.

W tym względzie zdaniem Sądu Okręgowego należy dokonać szczegółowej wykładni przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zauważyć należy, iż zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy - Ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1.okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2.okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa

Dodatkowo zważyć należy, że warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych jest spełnienie przesłanki posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 27 i przesłanki stażu pracy w szczególnych warunkach **w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. 1 stycznia 1999 r.**, nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązanie stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Sąd zważył, że zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze („Rozporządzenie w sprawie wieku emerytalnego”), aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 Rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego);
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do Rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego); oraz
4. być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt. 3 Rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego).

W myśl stanowiska wyrażonego w orzecznictwie, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, warunki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. W postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do tego świadczenia sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (wyrok SN z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05). Natomiast wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (wyrok SN z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). W myśl § 21 ust. 4 Rozporządzenia w sprawie postępowania, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury. W praktyce niektórzy ubezpieczeni ubiegający się o emeryturę w wieku obniżonym mają problemy z dostarczeniem wymaganej dokumentacji (zaświadczenia zakładu pracy potwierdzającego zatrudnienie w szczególnych warunkach) i w konsekwencji - wobec ograniczonej dopuszczalności zastosowania innych środków dowodowych w postępowaniu przed organem rentowym – mogą nie nabyć prawa do świadczenia.

Niezależnie od powyższego, w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianym w kodeksie postępowania cywilnego.

Oceniając charakter pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w okresie od dnia 1 grudnia 1986 r. do 31 grudnia 1998 r., Sąd Okręgowy podkreślił, iż datę końcową badanego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych Sąd Okręgowy ustalił w oparciu przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS albowiem spełnienie przesłanki posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 27 i przesłanki stażu pracy w szczególnych warunkach ustala się na ***dzień wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. 1 stycznia 1999 r.*** Z uwagi na powyższe niezasadne i bezcelowe jest badanie przez Sąd dalszych wnioskowanych przez ubezpieczonego okresów zatrudnienia tj. od dnia 1 stycznia 1999 r. do 30 listopada 2001 r.

Na podstawie opinii biegłego Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca w okresie od 1 grudnia 1986 r. do 31 grudnia 1998 r. wykonywał pracę w narażeniu na działanie czynników niebezpiecznych i szkodliwych występujących w procesie pracy. Wykonywał pracę wynikającą z umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku wykazanym w świadectwie pracy. Na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił iż w pracy odwołującego we wskazanym okresie jest ujęta w dwóch pozycjach wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze tj. określonych w dziale IV w chemii pod poz. 40 oraz w dziale XIV prace różne pod poz. 24. Sąd przyjął jednakże, iż przeważający charakter czynności w całym okresie zatrudnienia odwołującego stanowiły ciężkie prace magazynowe wiążące się dystrybucją szkodliwych substancji. Natomiast wykonywane okresowo czynności biurowe w sposób naturalny wpisane w charakter pracy każdego magazyniera nie

dowodzą, że odwołujący nie pozostawał stale i w sposób ciągły w szkodliwych warunków pracy. Sąd przyjął zatem, iż charakter prac wnioskodawcy wskazuje, że wykonywał on przede wszystkim czynności zawodowe związane z pracami magazynowymi środowisku pracy z materiałami toksycznymi i wybuchowymi ujętymi w dziale IV. W chemii pod poz. 40

Niezależnie od powyższego w toku postępowania Sąd ustalił, iż cały okres zatrudnienia wnioskodawcy (łącznie z okresem uprzednio zaliczonym przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji) -w warunkach szczególnych, wyniósłby jedynie 12 lat, 11 miesięcy i 6 dni, a okres takiego zatrudnienia w świetle powołanych przepisów, nie uprawnia odwołującego do wcześniejszej emerytury. (k. 64 a.s). Podkreślenia wymaga, iż wyliczeń organu rentowego nie zakwestionował odwołujący (który był prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy i mógł zapoznać się ze stanowiskiem organu rentowego, korzystając z prawa wglądu do akt niniejszej sprawy sądowej). Jednakże nawet ewentualne podniesienie okoliczności, iż odwołujący pracował w PKN w W. ponad okres przedstawiony w tezie dowodowej opinii biegłego, nie skutkowałyby zmianą rozstrzygnięcia Sądu, albowiem jak wskazano w powyższej części rozważań, spełnienie przesłanek uprawniających do wcześniejszej emerytury musi być stwierdzone na dzień 1 stycznia 1999 r.

Tym samym Sąd Okręgowy uznał, iż ubezpieczony nie legitymuje się wymaganym łącznym stażem pracy wynoszącym 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, co powoduje brak możliwości przyznania mu prawa do świadczenia emerytalnego z warunków szczególnych. Z uwagi na przedstawione okoliczności dla Sądu bezspornym jest, iż decyzja organu rentowego odpowiada prawu.

Z tych względów Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

J.R